

Wolfheart

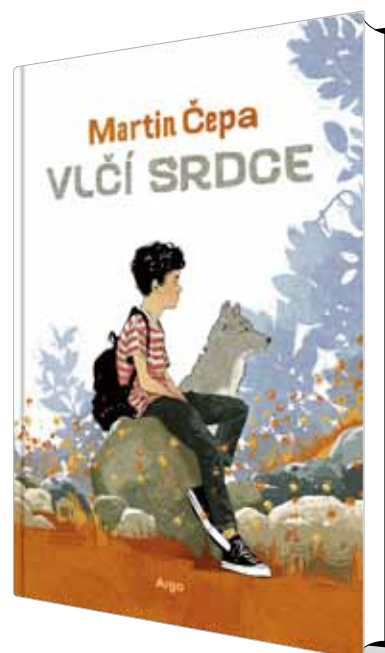
by **Martin Čepa**

A new home, a long-buried wartime secret – an adventure that will put the courage to the test

When eleven-year-old Kája moves with his parents from Prague to a village in the foothills, his whole world is turned upside down. He must adjust to a new school, unfamiliar classmates, and a completely different pace of life. To make matters worse, a group of local boys decides to teach the “city outsider” a lesson, with nearly tragic consequences.

Lonely and restless, Kája begins exploring the sprawling farmstead that is now his home. There, he discovers belongings once owned by a local partisan who fought a one-man campaign against the German occupiers. Deep in the nearby woods, hidden among the rocks, Kája even finds the partisan’s former hideout. /

Illustrations by Ján Kurinec

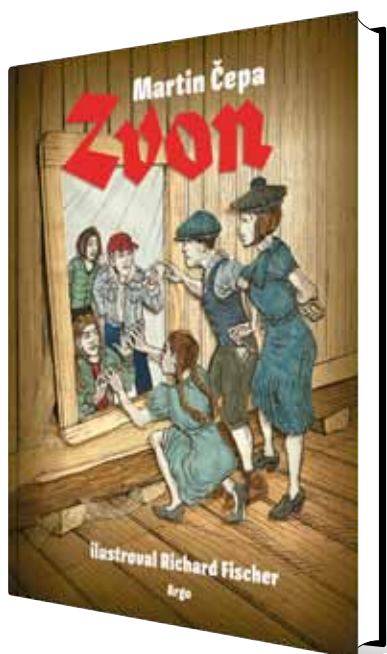

The Bell

by **Martin Čepa**

An adventure that leaps across time – from present-day Prague to its final days under Nazi rule

In a quiet apartment building in Prague’s Vinohrady district, a group of friends hears a strange whistling from somewhere above. Their search leads them to the attic, where they find the notes of a certain Dr. Schneider – and the source of the sound: a massive, black, bell-shaped stone with a crack large enough to crawl inside. Three of the children do, leaving the fearful Eda behind. Inside, they are pulled into a bizarre physical phenomenon: the bell has transported them to April 1945. To return home, they must find Dr. Schneider – but the war is still raging, and a ruthless Gestapo officer known as *The Butcher* is hot on their trail. / **Illustrations by Richard Fischer**

Martin Čepa (b. 1990, Jindřichův Hradec) studied Biomedical Instrumentation and Methods at the Czech Technical University in Prague. He works as a research scientist at a biotechnology company and lives in Letohrad. *The Bell*, his debut novel, was very popular with children of all age. His second book *WolfHeart* is forthcoming.

Wolf Heart by Martin Čepa

Illustrated by Ján Kurinec

The new novel by acclaimed children's writer Martin Čepa, *Wolf Heart*, tells a compelling story about courage, friendship, loyalty and belonging. Aimed at young readers aged 9 to 12, this gripping novel follows eleven-year-old Kája through an eventful summer in his new home in the Czech countryside. When his attempt to fit in with a hostile gang of village boys leads to a painful betrayal, Kája finds an unlikely friend in a young wolf who takes shelter in his family's barn. Together, they spend long summer days exploring the woods, picking blueberries for his mother's café, and unearthing a secret den in the nearby labyrinth of sandstone towers. Told with lightness and warmth, and brought to life with vivid illustrations by Ján Kurinec, *Wolf Heart* captures the magic of a summer spent outdoors, and the youthful thrill of unexpected discoveries.

One such thrill comes when Kája stumbles upon a set of old keepsakes in the loft of the barn. These lead him down the trail of a forgotten past, to the story of the objects' owner, Heli Jansa. From a friendly elderly neighbour, he learns of Jansa's life as a war hero and local partisan who waged a courageous fight against German troops during the occupation of Czechoslovak territory in the Second World War. In an engaging and playful way, this historical subplot introduces young readers to a pivotal chapter of twentieth-century Czech history. Meanwhile, Jansa emerges from the glow of the past as a symbol of bravery, perseverance and strength. And when a bear unexpectedly appears on the mountainside, our young protagonist must follow in the partisan's footsteps— and find the courage to save the boys who had previously treated him with mockery and disdain.

As the sudden and alarming appearance of the bear shows, these outdoor adventures do not come without risks and hazards. And indeed, *Wolf Heart* swarms with lessons in outdoor safety and risk awareness, woven unobtrusively into Kája's own experiences, as well as stories told by his father, a member of the local mountain rescue service. In fact, it is one of his father's rescue stories that ultimately allows Kája to save a life. When Koubas, one of the village boys, is badly injured in a bike crash, Kája remembers to press firmly on the wound to stop the bleeding while waiting for help. Thus, the novel doubles naturally as a guide to mountain safety, teaching young readers to act sensibly and responsibly in the great outdoors.

At the end of the novel, the story is skillfully distilled into practical guidance. A child-friendly first-aid appendix covers emergency numbers, bleeding, choking, burns and seizures, insect stings and allergies, bringing together the lessons that can be found in Kája's adventures.

VLČÍ SRDCE

MARTIN ČEPA

VLČÍ SRDCE

Ilustroval Ján Kurinec

Argo

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

© Argo, 2026
Text © Martin Čepa, 2026
Illustrations © Ján Kurinec, 2026

ISBN 978-80-257-5122-0

1. Padající hvězda

„Tak pojd', pojedeme,“ poplácal tatínek Káju po ramenou a nasedl do auta. Kája se ještě naposledy ohlédl po domě, v němž strávil prvních jedenáct let svého života a teď ho s těžkým srdcem nechával za sebou, a nasoukal se do sedačky vedle krabic plných nádobí a dalšího harampádí, které se už nevešly do stěhovacího vozu. Tatínek s maminkou si dali šťastně pusy a jejich auto naposledy vplulo do záplavy aut v pražských ulicích.

Zatímco se za okny míhaly domy, za Kájovýmá očima se odvíjely výjevy z jeho života stráveného v Praze. Když mu rodiče před třemi měsíci oznámili, že se o prázdninách budou stěhovat do hor, byl z toho zmatený a nechápal, proč by měli bydlet někde jinde, vždyť v hlavním městě jim přece nic nechybělo. O víkendech mohli chodit do zoo, kousek od domova měli bazén a Kájovo oblíbené hřiště. Kája si byl navíc jistý, že i rodičům přece bude scházet Větrná hůrka, jejich oblíbená cukrárna, kde měli ty nejlepší větrníky (a údajně i kávu) na světě. Co lepšího je mohlo někde v horách čekat?

Odpověď se měl dozvědět hned týden poté, co mu rodiče řekli tu velkou novinu. Jeli se totiž poprvé podívat na svůj nový dům. A přesně jak očekával, odpověď ho v žádném případě neuspokojila. Lepšího tam nebylo nic. Po zdánlivě nekonečné cestě do vesnice, kde mohl namísto skvěle vybaveného hřiště doufat nanejvýš tak v rozvrzanou houpačku a skluzavku pro prťata. Rozhodně ale musel zapomenout na bazén, cukrárnu nebo vlastně cokoli zajímavého. Jejich nový dům pak tragický první dojem jen dokonal. Staré oprýskané stavení se krčilo v zarostlé zahradě pod dvojicí lip, jejichž dlouhé větve se sáply po domě jako po bezmocné kořisti.

Když s rodiči poprvé vešel dovnitř, pod nohama mu zavržala letitá dřevěná podlaha pokrytá vrstvou prachu. Rozhlédl se po obrovské místnosti plné pavučin a najednou mu s úlevou všechno docvaklo. Na to, aby tohle všechno mohla být pravda, to bylo až příliš vykloubené z jejich dosavadního způsobu života. Rodiče si z něj prostě jen udělali legraci.

S úsměvem na rtech se otočil na maminku s tatínkem, ale ti už pobíhali po místnosti a nadšeně se bavili o tom, jak si zde maminka zařídí kavárnu, jaké pořídí stolky a křesílka, kde bude stát věšák a kde kuchyňský robot, jaké závěsy se hodí do oken a... Kája je nevěřícně sledoval a úsměv mu postupně vadl na rtech. Došlo mu, že legrace to asi nebude.

„Pojd', podíváme se, kde budeme bydlet,“ pobídla ho maminka a s rozzářenýma očima ho vedla ke vstupu do další části domu. Vzala za kliku, ale dveře se zasekly o podlahu a zůstaly jen pootevřené.

„To nevádí, to se spraví,“ mávl rukou tatínek a opřel se do dveří, aby se mohli jeden po druhém protáhnout dovnitř. Kája si začínal připadat jako ve zlém snu.

Procházeli místnostmi, o kterých rodiče mluvili jako o obýváku, kuchyni či ložnici, ačkoliv v nich nebyla ani pohovka, ani lednice, ani postel, jen sem tam stará židle a v oknech místo záclon pavučiny.

„A tohle bude tvůj pokoj,“ řekl tatínek, když vystoupali po schodech do podkroví. To už ale bylo na Káju moc. Chvilí si podkroví mlčky prohlížel a pak beze slova utekl zpátky do auta, ze kterého vylezl až po jejich návratu do staré dobré Prahy.

V následujících měsících jezdil tatínek skoro každý víkend do domu, aby dohlížel na probíhající rekonstrukci. Ale ačkoliv se k němu někdy přidala i maminka, Kája zatvrzele odmítal do toho domu hrůzy, jak mu v duchu přezdíval, byť jen vkročit. Neměl moc kamarádů, a už vůbec ne takové, u kterých by mohl přespat, ovšem babička s dědou si ho k sobě na víkend vždy rádi vzali. Káju dokonce napadlo, že by u nich mohl zůstat třeba napořád a za tatínkem a maminkou do hor jezdit jen občas na návštěvu, ale bylo mu jasné, že by na to rodiče nepřistoupili.

Teď měl tedy svůj nový domov spatřit teprve podruhé v životě. Jen s tím rozdílem, že tentokrát už nemůže utéct do auta a dát se odvézt zpátky do Prahy. Velkoměsto nechávali definitivně za zády a před nimi na ně čekaly vrcholky hor a dům hrůzy s kavárnou.

„Kájo! Kájo, vstávej! Už jsme skoro na místě.“

Kája překvapeně zamrkal rozespálýma očima. Maminka ho hladila po ruce a povzbudivě se na něj usmívala. „Za chvilku budeme doma,“ dodala.

Kája znovu zavřel oči a nejraději by spal dál. Třeba kdybych zase usnul, vzbudil bych se a zjistil, že to byl všechno opravdu jen sen, napadlo ho.

„Tak, a jsme tady,“ ohlásil po chvíli tatínek a auto zastavilo.

Kája zůstal sedět v sedačce, pevně svíral oční víčka a snažil se usnout.

„Panebože, Václave... To ty?!“ zvolala nadšeně maminka.

Kája rychle otevřel oči a rozhlédl se, co se děje. Maminka se dívala z okna auta, na tváři široký úsměv, a držela tatínka za ruku. Kája sledoval její pohled a už podruhé během dvou minut překvapeně zamrkal.

Starý zanedbaný domek, který se v jeho představách v uplynulých týdnech postupně přeměnil v rozpadlou ruinu plnou obřích pavouků a oživlých chomáčů prachu, líně se po nocích převalujících zatuchlými chodbami, byl pryč. Vlastně... nebyl pryč, byl to pořád stejný domek, jen měl novou bílou fasádu a červenou střechu, kopřivy a houští na zahrádce vystřídal svěže zelený trávník s řádkem žlutých kvítků. Dvojice lip měla prořezané větve a už nepůsobila zlověstně, jako by se snažila dům sežrat, ale spíš jako by ho střežila. Mezi oběma stromy se vinula cestička z velkých placatých kamenů až k zářivě zeleným vchodovým dveřím. A právě k nim směřoval mamčin překvapený pohled. Nade dveřmi visela velká cedule a na ní byl z březových větvíček vyvedený nápis KAVÁRNA U TEREZKY, zakončený hezkým červeným srdcem. Chtě nechtě musel Kája uznat, že teď domek vypadal docela hezky.

„Kdepak já. Já vůbec nevím, kde se to tam vzalo,“ kroutil tatínek hlavou a usmíval se od ucha k uchu.

Vystoupili a Kájovi padl zrak na tabuli připevněnou k plaňkovému plotu. Bylo na ní napsáno: *Otevíráme již v SOBOTU 20. 7.*

„V sobotu? Fakt myslíš, že během tří dní stihneme všechno připravit?“ obrátila se maminka na tatínka.

„Určitě. Když všichni přiložíme ruku k dílu, bude to bez problémů,“ přikývl tatínek. Pak vzal maminku za ruku a obrátil se na Káju. „Půjdeme společně?“

Kája přešlapoval u auta a nemohl se rozhodnout. Chtěl být doma, v Praze, kde to zná a je tam spokojený, ne tady, kdesi v horách. Dobrá nálada rodičů už na něj ale taky začínala přecházet a musel uznat, že do opraveného domu by se opravdu rád podíval. Nakonec chytl tátovu ruku a všichni společně vstoupili do stínu lip.

Tatínek odemkl dveře a se sotva slyšitelným vrznutím je otevřel. Ani vnitřek domu by Kája už nepoznal. Umytými okny pronikalo do budoucí kavárny výrazně více světla než minule a odráželo se od čerstvě navoskované tmavé podlahy. Na pravé straně místnosti se u stěny vršila nedbalá hromada nejrůznějších stolků, židlí i křesel, a dokonce dvě pohovky. Přímo proti dveřím přibyl masivní dřevěný pult s prosklenou vitrínou, na kterém ležely vyskládané krabice. Několik z nich Kája poznával z domova, když balili věci, které chtěli převést do nového bydliště, ale zbývající byly úplně nové, ještě nerozbalené a přelepené páskou.

„Co je v těch krabicích?“ zeptal se.

„Nějaké nádobí, mixér, někde by tam snad měla být i káva... Jen doufám, že jsem na nic nezapomněla,“ prohlížela si krabice maminka.

„Prosím tě, ty že bys na něco zapomněla?“ potrásl hlavou tatínek. „Pojďte, vybalíme si věci. Tady se do toho pustíme zítra,“ dodal a zamířil zpátky ke dveřím, ale po několika krocích se zarazil.

„Vlastně... vždyť tys to tu, Kájo, ještě ani pořádně neviděl. Chceš se jít nejdřív podívat dál?“ obrátil se na syna.

„Tak jo,“ přikývl Kája po krátkém zaváhání a následoval rodiče do malé místnosti za kavárnou.

„To bude naše kuchyň?“ rozhlédl se překvapeně po nerezových stolech, na kterých stálo několik hrnců a malých spotřebičů.

„No... vlastně jo, ale tahle patří ke kavárně. Naše normální kuchyň je dál v domě,“ podrbala ho maminka na hlavě a nasměrovala ho k dalším dveřím.

„Tak, tady už jsme konečně doma,“ rozpráhl ruce tatínek, když vešli do přílehlé chodby. Kája si na ni matně vzpomínal z předchozí návštěvy. Museli jsme se sem přece protahovat mezerou ve dveřích, protože se zasekly, uvědomil si. Když pak utíkal zpátky do auta, zapomněl na to a praštil se o ně do čela.

„Tudy se dá jít na dvůr a do zahrady,“ otevřel tatínek dveře vpravo. Kája vykoukl ven a viděl, že dvůr je vlastně jen rovný travnatý plácek, chráněný ze tří stran. Ze dvou ho obklopoval dům s půdorysem ve tvaru písmene L a z třetí ho chránily vzrostlé ovocné stromy stojící v řadách za sebou – na některých se červenala jablka, na jiných zelenaly hrušky. Čtvrtá strana dvora byla otevřená a přecházela v louku, za níž se zvedal les a v dálce vrcholky hor. Víc než výhled ale Kájů zaujalo další stavení, které se schovávalo za sadem a o němž dosud neměl tušení. Chtěl se zeptat, co to je, ale tatínek byl rychlejší a už pokračoval v prohlídce.

„Tak, a tady budeme mít obývací a konečně i naši vlastní kuchyň,“ řekl a mrkl na Kájů, když chodbou vešli do další místnosti.

Byla velká, sice ne tak jako kavárna, ale mnohem větší než kuchyň a obývací pokoj u nich doma. Nebo spíš... v našem starém bytě, opravil se v duchu Kája. A nejenže byla větší, ale i mnohem členitější. Přes strop se táhlo několik trámů. Na pomezí kuchyně a obývacího pokoje stála velká matně zelená kachlová kamna jako z pohádky. Kuchyňská linka i obrovský jídelní stůl s lavicí a pěti židlemi byly dřevěné. Jejich pražský byt byl v podstatě celý bílý a šedý a Kájovi najednou došlo, jak působil nudně.

„Tak co, líbí?“ zeptala se ho maminka opatrně.

„Líbí,“ přikývl Kája popravdě.

„A chceš se podívat na svůj pokoj?“ nadhodil tatínek.

„Hmm,“ přikývl Kája znovu.

„Tak pojď,“ pokynul tatínek rukou a zamířil zpět do chodby, kde

vystoupali po schodech do podkroví. I když nemohl popřít, že je zvědavý, měl Kája cestou nahoru sevřený žaludek, jak se bál, co tam na něj čeká. V jeho vzpomínkách bylo podkroví jen špinavá půda a nedokázal si představit, že by tam kdy mohl mít vlastní pokoj. Teď však už potřetí od jejich příjezdu překvapeně zamrkal, protože nahoře nad schody nebyla žádná tmavá a špinavá půda, ale malá chodbička s trojicí dveří a s kulatým světlíkem ve stropě, kterým dovnitř pronikalo jasné denní světlo.

„Tak prosím,“ usmál se tatínek a ukázal na dveře po Kájově pravici.

Kája vzal za kliku a pomalu otevřel.

„Panejo,“ vydechl, sotva vešel dovnitř. Byli v podkroví, takže ho nepřekvapilo, že stěna naproti dveřím je zkosená. Zato ho udivilo, jak byl pokoj dlouhý. Kájovi přišlo, že se snad prostírá přes celou délku domu. Nejvíc se mu ale líbilo, že pokoj byl protkaný soustavou trámů. Jeden dlouhý trám se táhl podél stěny a několik dalších vyztužovalo zkosenou zeď. Ty pak u stropu ještě jistila vzpěra a Kájů hned napadlo, že by se ni dala zavěsit houpací síť. A když chtěl někdo přejít na druhý konec pokoje, kde byla postel, musel překročit tři masivní břevna sahající Kájovi skoro až ke kolenům.

„Říkali jsme si, že nábytku moc pořizovat nebudeme a vybere-me případně něco společně, co říkáš?“ zeptala se maminka, která vstoupila do pokoje za ním. Kája se rozhlédl a až v tu chvíli mu došlo, že v pokoji je vlastně jen postel a skříň.

„Já stejně nic víc nepotřebuju,“ mávl rukou a přešel k jednomu ze dvou oken ve zkosené stěně. Výhled směřoval do dvora a Kájovi opět padl zrak na stavení za sadem.

„Mami, co je to tamhle za dům?“ otočil se na maminku.

„To je stará stodola. Časem to tam dáme taky do pořádku, ale zatím jsme se k tomu nedostali,“ vysvětlila maminka.

„Takže... to je taky naše? I ty stromy?“ ujišťoval se Kája a přejížděl pohledem po sadu.

„No jasně. Celý sad, stodola a ještě kus louky za ní.“

„Panejo,“ hvízdal překvapeně Kája. Že k domu patří i sad se starou stodolou, pro něj byla novinka.

„Tak pojďte, odnosíme věci z auta a začneme vybalovat,“ zavelel tatínek a pustil se ze schodů dolů. Kája ještě chvíli hleděl z okna na sad a les v dálce. Možná to tu přece jen nebude tak hrozný, pomyslel si a vydal se za rodiči.

V pokoji opravdu moc dalšího nábytku nepotřeboval, protože trámy se ukázaly jako perfektní police, na něž se mu vešlo vše potřebné. Spousta věcí z beden, které společně s tatínkem vynesli po schodech nahoru, se mu totiž ani nechtěla vybalovat. Hračky, s nimiž si už dávno nehrál, knížky, které byly dobré leda tak pro malé děti, ale ne pro kluka, co půjde po prázdninách do šesté třídy, nebo plastová stavebnice, jejíž dílky stejně nedržely pohromadě, když z nich něco postavil. Nakonec si na trámy vyskládal několik knih (hned k posteli si dal svoje aktuálně nejoblíbenější encyklopedie o vesmíru, letadlech a zbraních), pár oblíbených hraček a modelů letadel i aut, a s překvapením zjistil, že mu to stačí. Pak se pustil do podstatně nudnější činnosti: začal si ukládat oblečení do skříně, což mu také zabralo mnohem víc času. Když ho totiž maminka po nějaké době volala k večeři, zdaleka neměl hotovo. Rychle vložil záložku do kapitoly o černých dírách, kterou si začal číst, aby mu šla práce lépe od ruky, a seběhl dolů do kuchyně, kde voněly pečené brambory a rajčatová omáčka.

„Prosím tě, Václave,“ obrátila se u jídla maminka na tatínka, „jak dlouho už je venku ta cedule?“

„Jaká cedule?“ nechápal tatínek.

„Ta, že v sobotu otevíráme.“

„Jo tahle... Asi čtrnáct dní. Plus mínus. Proč?“

Maminka si povzddechla. „Jen přemýšlím, jak velká ostuda to bude, když do soboty nestihneme otevřít. A asi velká, za dva týdny se to muselo roznést vesnicí tam i zpátky, a ještě přes kopec.“

„Ale vždyť to už jsme řešili, všechno podstatný je přece hotový. Zbývá už jen pár drobností,“ mávl tatínek rukou.

„Drobností?“ maminka se zamračila a začala vypočítávat na prstech. „V kuchyni ještě není připojená voda ani odpad. V kavárně jsme nestihli vymalovat ty dvě stěny, pamatuješ? Musí se rozestavit

nábytek. Pověsit závěsy. Není zapojená většina spotřebičů – a co když zjistíme, že nějaký nefunguje, aha? A pak, do soboty se musí upéct dorty, sušenky a udělat zmrzlina. To není jen pár drobností.“

„Zapomínáš ale,“ zašermoval tatínek vidličkou, „že máš nás dva. Co, Kájo, pomůžeš mámě se zmrzlinou?“

„No jasně,“ přikývl Kája. Neměl sice tušení jak, ale protože šlo o zmrzlinu, nemohl odmítnout.

„Tak vidíš. A je po problému. A já si hezky na dvorku otevřu pívko a budu se... Au!“ vykřikl tatínek a začal se smát, když ho maminka pod stolem kopl. Tvářila se našťavaně, koutky úst jí však cukaly. Jenže pak znovu nasadila vážný výraz.

„Ty si z toho děláš srandu, ale opravdu nás čeká spousta práce.“

„Vždyť já vím,“ řekl tatínek, pohladil maminku po ruce a zrak mu sklouzl na hodiny na stěně. „Pojďme spát. Stejně už je spousta hodin a ráno budeme brzo vstávat.“

Kája pomohl rodičům sklidit nádobí a o chvíli později už ležel v posteli ve svém novém pokoji. Hlavou mu ale vířilo tolik myšlenek, že na spaní neměl ani pomyslení.

Co když doopravdy všechno do soboty nestihnou? Představil si umouněnou maminku, jak zoufale míchá těsto, zatímco na dveře buší zástupy našťvaných zákazníků dožadujících se kávy se sušenkou, a sevřela ho úzkost.

„Pomůžu jí se zmrzlinou a klidně i vymaluju,“ zašeptal do polštáře. Zavřel oči a viděl sám sebe, jak se ohání štětcem, až je celý pocákaný od barvy, pak pomáhá tatínkovi zapojit vodu, mamince vyválet těsto a do toho neúnavně líže jeden kornout zmrzliny za druhým. Tatínek měl pravdu: když se nebudou flákat, všechno se stihne.

Jenže... co pak? Kája otevřel oči a zadíval se otevřeným oknem na noční oblohu. Na nebi nebyl ani mráček a z noci na něj pomrkávaly tisíce a miliony hvězd. Znal noční oblohu ze svých knih a s rodiči byl několikrát v planetáriu, ovšem na vlastní oči takhle jasně hvězdy na obloze ještě neviděl, protože v Praze se ztrácely v záři velkoměsta. Zadíval se na jasnější pás, o kterém věděl, že ho tvoří miliardy hvězd jejich Mléčné dráhy, a přemítal, co vlastně

bude v novém domově dělat. Do soboty má program jasný, ale potom? Kam by tady mohl jít? Do lesa? A co tam bude sám dělat?

Povzdechl si a v tu chvíli nebe proťala zářivá čára.

„Perseidy,“ vydechl Kája. Dobře si pamatoval, jak si o letním meteorickém roji četl, jenže mu to připadalo skoro jako vyprávění z bájí. Ani ho nenapadlo, že by mohl padající hvězdu opravdu někdy spatřit. A hned si také vzpomněl, že když padá hvězda, stačí si něco přát a splní se to. Bylo mu jasné, že ve skutečnosti to tak nejspíš nefunguje, ale přišla mu škoda nechat si proklouznout příležitost mezi prsty.

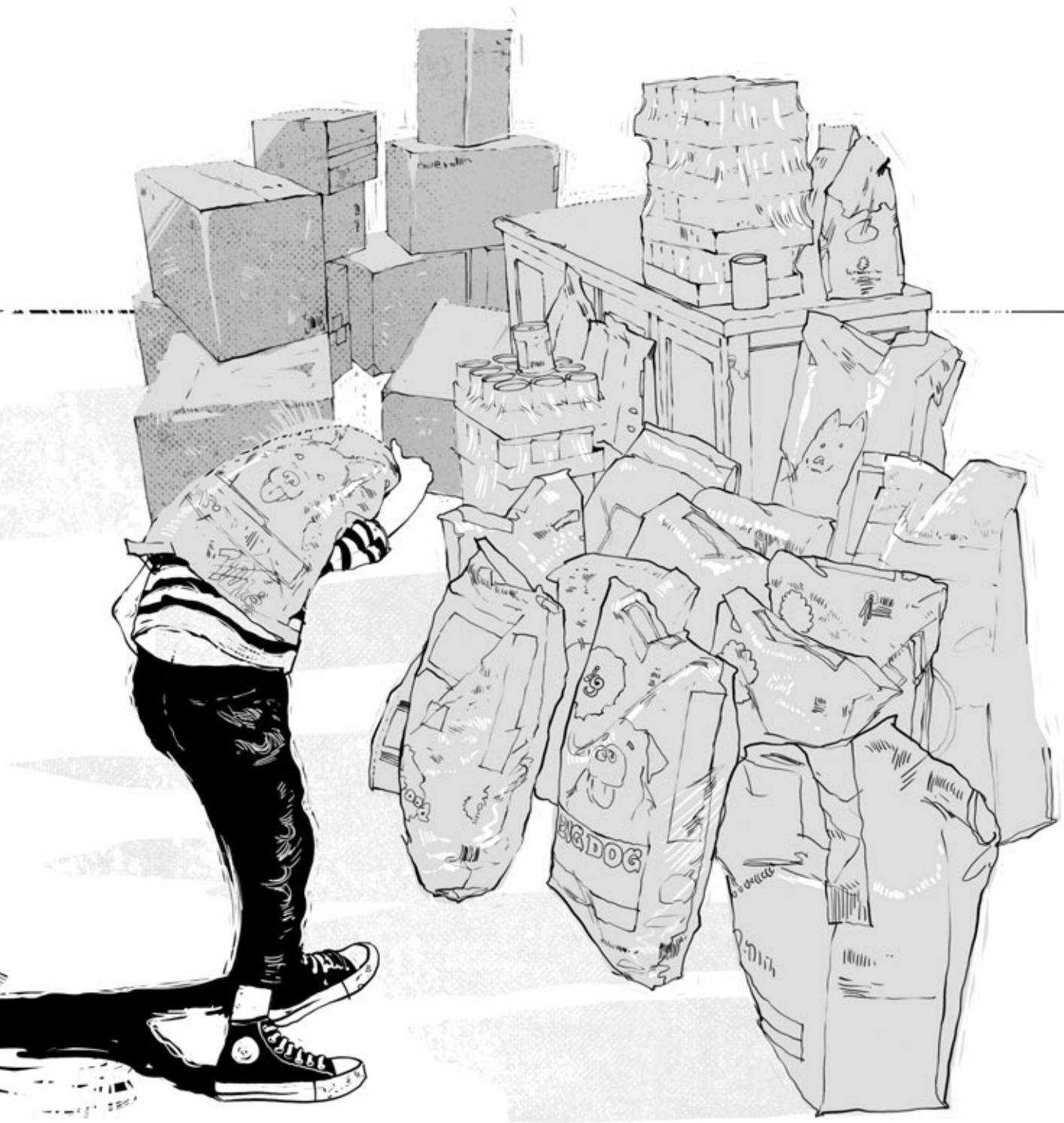
„Ať se nám podaří kavárnu v sobotu otevřít,“ zamumlal do ticha a po chvíli dodal šeptem, což neslyšel ani netopýr zrovna prolétající za oknem, „a ať tu nejsem tak sám.“

2. Objev ve stodole

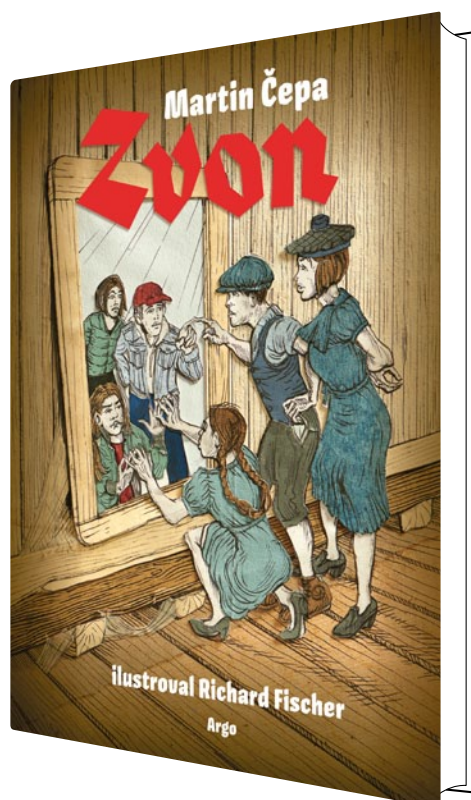

SHORTLISTED FOR THE TOP CZECH LITERARY AWARD
BEST FICTION DEBUT

The Bell

Martin Čepa (text), **Richard Fischer** (illustrations)

Children of the Present and Prague at the End of World War II

This exciting, adventurous story begins in an apartment building in Prague's Vinohrady. A group of friends hears a strange whistling from somewhere above and sets off to find the source. In the attic, they discover scientific notes from a certain Dr. Schneider and, more importantly, the source of the whistling: a huge, black, bell-shaped stone. The bell has a crack large enough for a person to crawl inside, and that's exactly what three of the kids do, leaving the fearful Eda outside. Inside, the three friends become unwilling participants in an unusual physical phenomenon. The bell transports them to April 1945, and they must find Dr. Schneider to return to their own time. It won't be easy—the world war is still ongoing, and a maniacal Gestapo officer known as The Butcher is on their trail...

"A thrilling and adventurous story with time travel at its core. The author uses a fresh approach by incorporating physics rather than traditional fantasy elements, and the ending is masterfully crafted, seamlessly intertwining events from both the past and the present."

— *La Cultura*

Martin Čepa (*1990, Jindřichův Hradec) studied Biomedical Instrumentation and Methods at the Czech Technical University in Prague. He currently works as a research scientist at a biotechnological company and lives in Letohrad. The Bell (Zvon) is his debut, and this year the Grada publishing house will release his next manuscript, Tajemství zámku Budka.

Richard Fischer Jr. was born in 1968 in Tábor. Fischer has been a freelance artist ever since, working in illustrations, comics, applied painting, interior design, and textile prints with his family project, Domácí dílna. He also creates illustrations for magazines and books. His first comic book, „Rváčovi“, based on a script by Džian Baban, was published in 2020. Fischer often draws inspiration from the gloomy, forgotten, or vanished places of old Prague.

Martin Čepa (text), Richard Fischer (ill.): *The Bell*

plot summary

Karolína and Eda live in an apartment building in Vinohrady. One day, they hear a strange whistling sound coming from the attic – something the adults cannot hear. Curious and determined, they team up with their friends Helena and Vašek to investigate. Though the attic is locked and partitioned, they eventually manage to get inside, where they discover the source of the sound: a mysterious object made of an unknown material, resembling a bell. Alongside it, they find a collection of scientific notes belonging to a certain Dr. Schneider, shedding light on the object's enigmatic nature.

Intrigued, Karolína, Helena, and Vašek step inside the Bell – and suddenly lose consciousness. When they wake and step back out, they are shocked to find themselves in the same place – only transported to April 1945. Instead of their familiar apartment building, the children now find themselves standing in front of German military offices. They decide to seek out Karolína's grandmother, who, in 1945, was just seventeen and still lives in the same neighborhood. As they navigate the city's darkened streets, puzzled by the blackout, they encounter German soldiers and barely manage to evade capture.

Reaching the grandmother's apartment, they are met with initial suspicion, but their story gains credibility when they reveal their mobile phone and take a picture. The grandmother and her sister offer them food, shelter, period-appropriate clothing, and crucial advice on how to survive in wartime Prague. They also provide a lead on Dr. Schneider, the only person who might help them return home.

The next day, the children set out to find Dr. Schneider but are intercepted by the Gestapo and taken to a feared interrogator known as the Butcher. Their inability to speak German fluently and their ignorance of key Nazi details, such as Hitler's birthdate, arouse suspicion. Just when their fate seems sealed, they are unexpectedly released by order of a higher-ranking officer.

Despite this horrifying experience, they are determined to complete their mission, and they visit the Klementinum, where Dr. Schneider works. Pretending to be students in need of academic help, they approach him, but their unusual knowledge and mannerisms once again arouse suspicion. However, upon learning the truth, Dr.

Schneider agrees to help them return to their time. When the Gestapo arrests Karolína's grandmother and her sister, he offers the children refuge.

Dr. Schneider attempts to solve the problem scientifically, but his calculations fall short – until the children show him the textbooks stored on their phone. Realizing the validity of Einstein's theory of relativity, Dr. Schneider sees a possible way forward. But time is running out; the Gestapo has begun monitoring him. He turns to an old classmate and friend, Honza, who may have the skills and resources needed to reactivate the Bell.

Traveling to a village near Prague, they find Honza, yet he is wary of Dr. Schneider, who, as a half-German scientist, spent the war focusing on his career rather than fighting the occupation. After much hesitation, Honza agrees to help. As Schneider and Honza work on generating the energy needed for the Bell, the children assist with household chores – and even learn to shoot in case they need to defend themselves.

A critical component for the Bell is missing, forcing them to risk a dangerous night-time raid on a storage facility. Though meticulously planned, the operation goes awry when they are ambushed by guards. Honza is shot, and Vašek is wounded by a guard dog. Despite their injuries, they escape with the necessary materials.

With the device finally complete, they must transport it to the Bell. They succeed, but are ambushed by German soldiers. In the ensuing battle, Honza is shot dead. Worse still, they realize the device does not generate enough power to charge the Bell. As the Gestapo, led by the Butcher, storms the house, the children take cover inside the Bell. A grenade explosion kills Dr. Schneider – but the blast provides the final surge of energy needed to activate the Bell.

In an instant, the children are back in their own time. Eda, who had remained in the attic, is stunned to see how much they have changed – they are skinny, dressed in wartime clothing, and carry the weight of their harrowing ordeal. They recount their adventure to him and later visit Karolína's grandmother, ensuring she is safe.

Realizing the potential dangers of the Bell, the children, along with Helena and Vašek's father, decide to hide it forever. They bury it in the grandmother's garden, ensuring that it will never be used again.

– text by Jan Schneider, translated by Bruce Bybee

Martin Čepa

Zvon

ilustroval Richard Fischer

Argo

Martin Čepa

Zvon

ilustroval Richard Fischer

Argo

Martin Čepa

Zvon

Ilustroval Richard Fischer.

Odpovědná redaktorka Alena Pokorná.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Korektorka Mirka Jarotková

Grafická úprava a sazba Martin Radimecký.

Vydalo nakladatelství Argo, Miličova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2024 jako svou 5625. publikaci.

Vytiskla tiskárna Akcent.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4522-9

Aktuality o našich knihách pro děti a mládež
můžete sledovat na www.facebook.com/mensiArgo

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v přátelském internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz

Zvuky z půdy

„Pst! Slyšíte to?“ Karolína si přiložila ukazováček ke rtům a druhou rukou ukázala ke stropu. Nebylo to ani potřeba. Tiché pískání, které se rozeznělo pokojem, všechny přimělo na okamžik přerušit debatu nad rozehranou partií Záchranářů a stočit zrak vzhůru.

Za poslední dva týdny to bylo již poněkolkáté, co se z půdy nad pokojem Karolíny a Edy ozvalo tiché, ale nepříjemné pískání. Vždy trvalo jen pár minut a zpočátku nad tím jen mávali rukou a ani se nezamýšleli, co by ho mohlo způsobovat. Koneckonců z ulice dole se ozývaly tlumené zvuky města neustále a toto byl prostě jen další střípek do mozaiky neutuchajícího ruchu. Až před několika dny večer jim začalo pískání vrtat víc hlavou. Provoz na ulici už byl minimální, v bytě panovalo ticho a zrovna se chystali do postele, když se pískání opět ozvalo.

„Mami, co to píská?“ zeptal se Eda a natáhl si přes hlavu pyžamo.

„Co kde píská?“ podívala se na něj matka se zvednutým obočím a odložila na komodu vedle skříně koš s vypraným prádlem.

„Nevím, zní to jako z půdy,“ ukázal Eda prstem vzhůru. „Slyšíš to?“

Matka se zadívala ke stropu a lehce se zamračila. „Já nic neslyším.“

„Cože? Mami, ty to neslyšíš?“ vykukla na matku zpod peřiny Karolínina hlava.

„Ne, neslyším nic. A jestli si ze mě děláte srandu, tak dobrou noc, mám důležitější věci na práci,“ odpověděla matka a otočila se k odchodu.

„Počkej, my si neděláme srandu,“ řekl Eda. „Píská to už několik dní, ty sis toho nevšimla? Vždycky pár minut, a nepíská to pořád stejně, trochu to zesílí, pak se to ztiší a za okamžik zase znova. Někdy ráno, někdy odpoledne, není to pravidelné.“ Eda se tvářil nevěřicně, když matka jen vrtěla hlavou.

„To teda nechápu, je to slyšet úplně jasně, až je to trochu nepříjemný,“ posadila se Karolína v posteli a pro změnu se na matku zamračila ona.

„Asi máte zkrátka lepší uši než já,“ pokrčila maminka rameny. „Zeptáme se táty, jestli neví, co by to mohlo být. Třeba přimontovali na střechu nějaký vysílač, co já vím. Teď už ale běžte spát.“ Popřála jim dobrou noc a odešla.

Eda zalezl do postele a podíval se na Karolínu. „To je teda divný.“

„Asi to bude nějaký ten vysílač, jak máma říkala,“ opáčila Karolína a zase se zavrtila do peřiny. „Jen doufám, že to nebude pískat pořád, začíná to být otravný.“

Druhý den u snídani se na pískání zeptali otce.

„Nic jsem neslyšel,“ zavrtil hlavou táta nad ranní kávou. „A na střeše určitě nic není. Kdyby tam chtěl někdo něco instalovat, musel by to řešit nejdřív se mnou a pak bychom to projednali na bytové radě. Ani by to nedávalo moc smysl, v okolí je spousta vyšších domů.“

„Tak co by to teda mohlo být?“ zeptal se Eda.

„Těžko říct, když jsem to neslyšel,“ usmál se otec. „Může to být vítr, třeba je někde na střeše škvíra a skučí v ní meluzína. Nebo to může dělat nějaký pták.“

„Hmm,“ zabručel Eda a netvářil se, že by ho toto vysvětlení příliš uspokojilo.

„Každopádně bych to neřešil. Jak to začalo, tak to zase skončí,“ řekl táta a dopil kávu, čímž debatu o pískání ukončil.

„Tohle přece nedělá žádný pták,“ zašeptala Karolína, jako by se bála, že pokud by nahoře opravdu pískal pták, mohla by ho vyplašit.

Eda jen tiše pokyvoval hlavou a Helena s Vaškem poslouchali s lehce zamračenými výrazy pískot, který periodicky přidával na intenzitě a opět slábl. Seděli nad rozehranou hrou a úplně zapomněli na požár zuřící na herním plánu. Několik minut jen mlčky poslouchali.

Helena s Vaškem bydleli v domě o dvě poschodí níže, takže pískání na vlastní uši dosud neslyšeli, ale Karolína s Edou jim o něm pověděli.

„Fakt to zní, že to jde přímo z půdy. Nebo možná ze střechy,“ zašeptala po chvíli Helena.

„Na střeše ale prý nic není, říkal táta,“ namítl tiše Eda.

„Takže to musí být na půdě,“ přidal se do debaty Vašek.

Opět se odmlčeli a v pokoji se rozhostilo zamyšlené ticho, narušované jen oním pískáním.

„Napadá někoho, co by to mohlo být?“ promluvila po chvíli Karolína a rozhlédla se po ostatních.

„Možná to dělá opravdu vítr,“ řekla Helena zamyšleně. „Třeba je tam někde škvíra, kterou se prohání, a píská to jako píšťalka.“

„Problém je, že když to posledně začalo pískat, schválně jsem vyzkoušela, jak moc venku fouká, a nefoukalo vůbec,“ namítla Karolína.

„No a nemohla by to být jen myš? Ty přece pískaj a na půdě klidně můžou žít,“ nadhodil Vašek.

„To můžou, ale proč by ta myš takhle pískala? A několik minut v kuse?“ odpověděla Helena a střelila po bratrovi pohledem, ze kterého bylo jasné, že ona toho o myších ví podstatně víc než on, a neměl by se s ní proto hádat.

Vašek jen pokrčil rameny. „Tak se tam asi budeme muset podívat,“ řekl.

„No, proč vlastně ne,“ uznala Karolína. „Půjčíme si od táty klíč a omrkneme půdu. Vždyť jsme tam ani nikdy nebyli, třeba tam bude něco zajímavého.“

„No já nevím, jestli je to dobrý nápad. Jestli by tam neměl radši jít táta s náma...“ namítl Eda nejistě a díval se po ostatních.

Kámen

Pár vteřin stáli na místě a mžourali do tmy. Helena udělala několik kroků k nejbližšímu oknu a odhrnula starou deku sloužící jako závěs. Dovnitř pronikl kužel světla a ozářil prostor, jenž se před nimi rozkládal.

U stěn bylo narovnaných několik starých stolů a stolků, židlí, křesel a dalšího nábytku. Kolem stolů se vršily krabice, dřevěné i kartonové. Tlustá vrstva prachu pokrývající vše v dohledu svědčila o tom, že poslední krabice sem někdo odložil před dávnou dobou. Stěna naproti dětem byla celá zastavěná skříněmi, na nich ležely další krabice.

„Ozývá se to z některé skříně,“ řekl Eda.

„Taky se mi zdá. Což je teda hodně zvláštní,“ přikývla Karolína a přeměřovala si řadu skříní zamračeným pohledem.

„Proč? Tak prostě jednu po druhé prohlédneme a zjistíme, co to je, ne?“ podíval se na ni Eda.

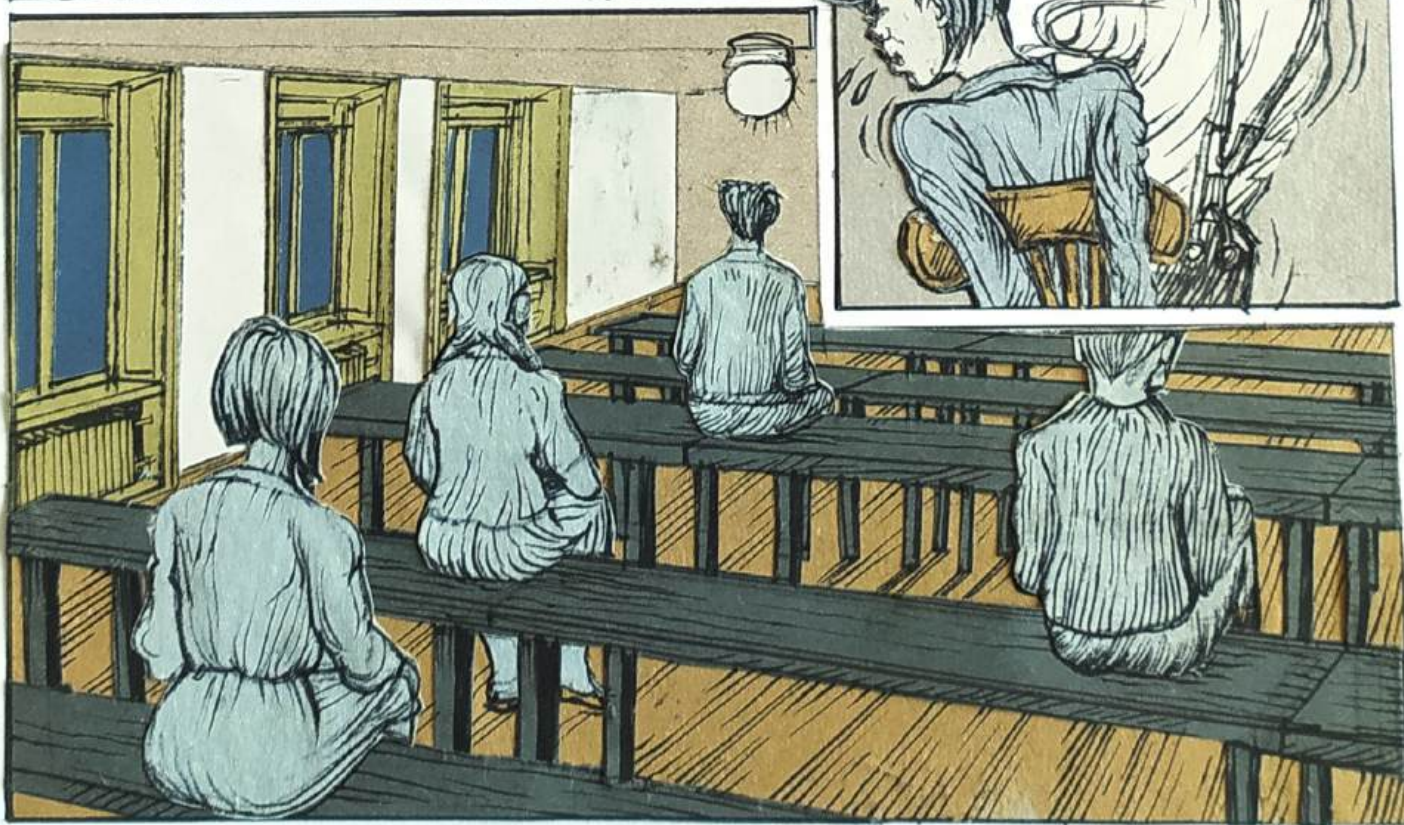
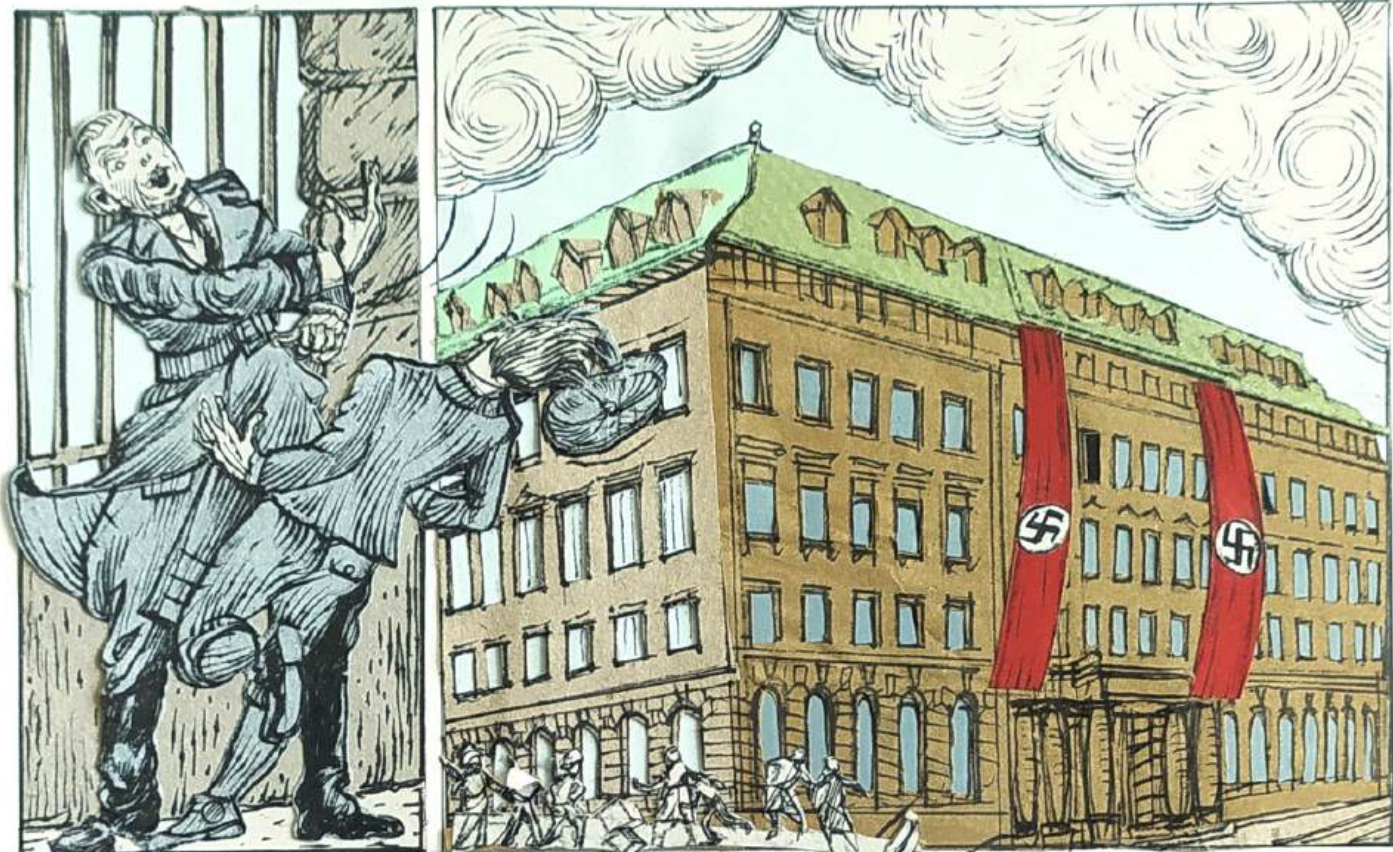
„To jo. Jen tu očividně nikdo pěkně dlouho nebyl, takže tu máme něco, co začalo po kdovíkolika letech ve skříní najednou samo od sebe pískat. To je trochu divný, nepřijde ti?“ řekla Helena a pohlédla na Edu.

„A jo...“ Edovi se rozšířily oči, částečně zvědavostí a částečně strachem. Pak se ale zatvářil vážně. „A neměli bychom to radši říct tátovi?“

„A co mu chceš říkat? Že jsme v sušárně rozbili strop, na půdě našli kupu skříní a zase šli pryč? Pojďte, mrkneme se dovnitř,“ řekl Vašek a vyrazil k prostřední skříní. Uchopil madla a zkusil rozevřít dveře. Jen se slabě zatřásl, ale neotevřely se.

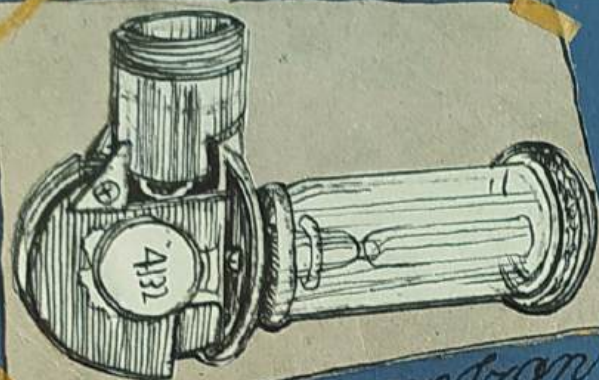

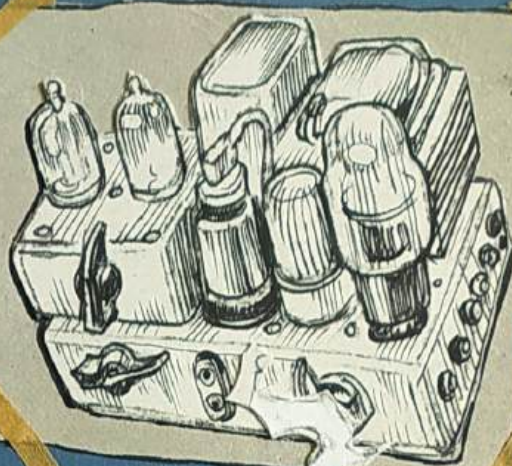

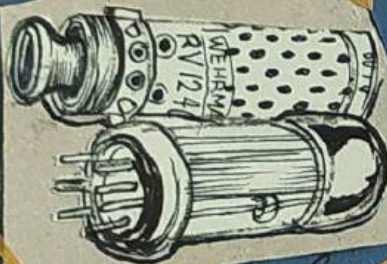

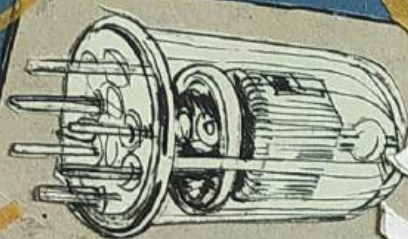
Magnetron

Amplifikátor

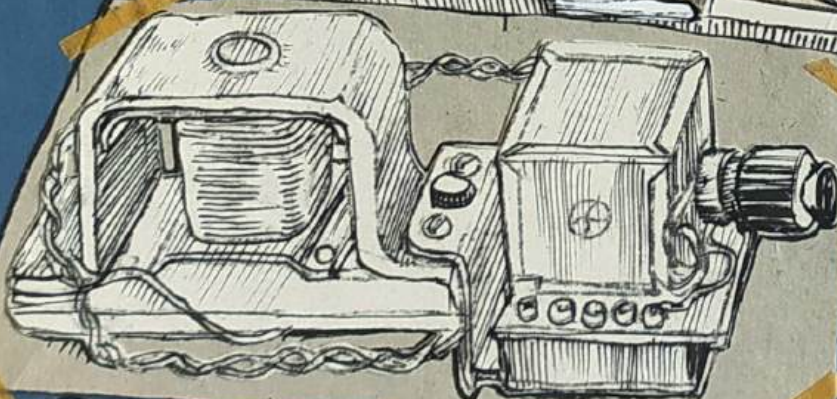
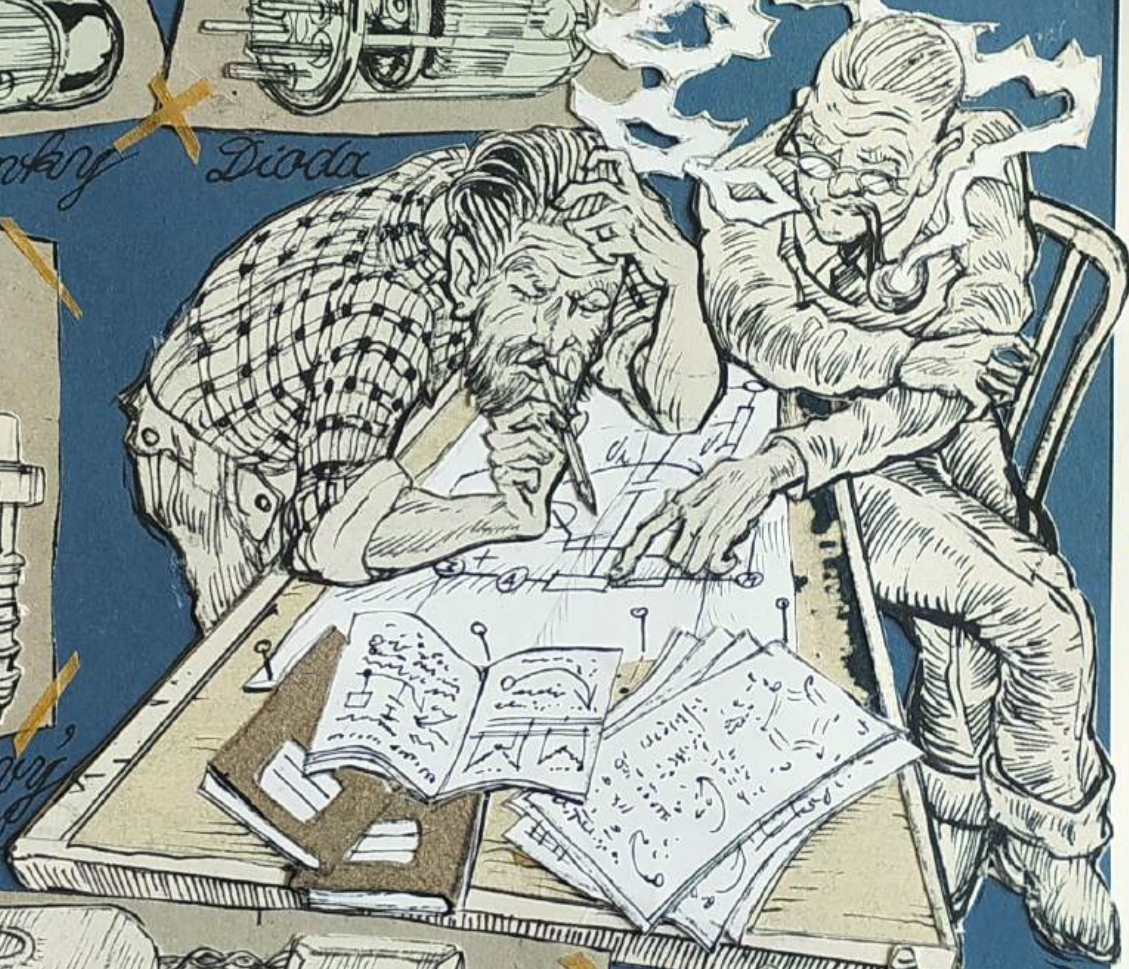
Elektronky

Dioda

Vzduchový
kondenzátor

Transformátor

Kapacitor

